

**КОНСТИТУЦІЙНИЙ ЛАД ТА
ПРАВА ЛЮДИНИ. ПИТАННЯ
АДМІНІСТРАТИВНОГО ТА
ФІНАНСОВОГО ПРАВА.
АДМІНІСТРАТИВНЕ СУДОЧИНСТВО**

Розвадовський В.І.

**ОСОБЛИВОСТІ РЕАЛІЗАЦІЇ ПОВНОВАЖЕНЬ
КОНСТИТУЦІЙНИМ СУДОМ УКРАЇНИ**

УДК 342.536.1

Діяльність органів конституційної юстиції історично розпочиналась з права визначення конституційності законодавчого акту. Історично каталог повноважень збільшувався і, на сьогоднішній день, кожна держава при регулюванні функціонування органів конституційної юстиції виходить з індивідуальних пріоритетів. За таких обставин перелік повноважень органів конституційної юстиції може бути універсальним (під юрисдикцію підпадають всі види нормативних актів – закони, акти президента, виконавчої влади, органів місцевого самоврядування – Азербайджан, Таджикистан) або обмеженим (закони, правові акти президента та уряду, міжнародні договори – Грузія, Італія), вичерпним (Вірменія, Молдова), або відкритим (Таджикистан, Узбекистан). В останньому випадку законодавчий орган через зміну звичайного законодавства може надати органу конституційної юстиції нових повноважень. Якщо ж повноваження сформульовані розпливчато, то інколи органу конституційної юстиції приходится самостійно, через акти тлумачення, конкретизувати свої права, що, на нашу думку, повинно бути виключено з правової практики.

Для реалізації своїх функцій конституційні суди наділяються певними повноваженнями. В літературі є спроби класифікації їх компетенції. Так, М.А.Никифорова виділяє чотири основні категорії повноважень: 1) контроль за конституційністю нормативних актів; 2) контроль за рішеннями державних органів; 3) розгляд

внутрішніх федеральних конфліктів; 4) розгляд конфліктів між органами держави [1, с.303]. Ю.А.Юдін також виділяє чотири основні групи. До першої групи він відносить повноваження, пов'язані із забезпеченням верховенства Конституції в системі джерел національного права: контроль за конституційністю нормативно-правових актів і міжнародних договорів; офіційне тлумачення Конституції та законів. До другої групи - повноваження, пов'язані з забезпеченням дотримання принципу поділу влади: розгляд спорів щодо компетенції між державними органами (розмежування компетенції законодавчої, виконавчої та судової влади по горизонталі); між державою та її складовими (розмежування повноважень по вертикалі); у федеративній державі - між федерацією та її суб'єктами і між останніми, в складній унітарній державі - між центром й автономними утвореннями, в простій унітарній державі - між центральними державними органами й територіальними колективами. Третя група охоплює повноваження, пов'язані з захистом конституційних прав і свобод людини: процедури «habeas corpus», ампаро, конституційної скарги, контроль за проведенням виборів та референдумів і вирішення виборчих спорів, оскільки йдеться про захист одного з найважливіших політичних прав - виборчого. Четверту групу складають повноваження, пов'язані з захистом Конституції від порушень її вищими посадовими особами, а в деяких країнах - і політичними партіями (розгляд справ у порядку процедури імпічменту або участь у ній, контроль за діяльністю політичних партій) [2, с.192].

Як у вітчизняній так і іноземній юридичній літературі зазначено, що органи конституційної юрисдикції різних країн можуть мати, а можуть не мати повноважень, віднесених до зазначених груп. Зокрема, до компетенції Конституційного Суду не віднесено безпосередній захист прав і свобод людини (третья група повноважень). До його повноважень віднесено розгляд питань щодо конституційності законів та інших правових актів Верховної Ради України, актів Президента України, актів Кабінету Міністрів України, правових актів Верховної Ради Автономної Республіки Крим, чинних міжнародних договорів України або тих міжнародних договорів, що вносяться до Верховної

Ради України для надання згоди на їх обов'язковість; додержання конституційної процедури розслідування і розгляду справи про усунення Президента України з поста в порядку імпічменту; офіційне тлумачення Конституції та законів України; розгляд питань щодо відповідності вимогам статей 157, 158 Конституції України законопроекту про внесення змін до Конституції України, а також щодо порушення Верховною Радою Автономної Республіки Крим Конституції або законів України.

На наш погляд запропонована названими авторами класифікація не враховує всіх повноважень, якими наділяються конституційні суди в різних країнах. Відмінності в межах навіть однієї групи з названих класифікацій можуть бути як за колом об'єктів конституційного контролю, так і суб'єктів, які можуть ініціювати розгляд питання в конституційному суді, а отже вони є умовними.

Щодо законів про референдум, то в нормативному масиві України певна визначеність існує. Глава 11 Закону України про Конституційний Суд присвячена саме цьому питанню. Але в ст.78 Закону закріплено, що конституційне подання з питань надання висновків щодо конституційності актів про призначення референдуму лише "...може бути..." розглянуто на конституційність, що, на нашу думку, не відповідає важливості проблеми. Відтак, закріплена можливість конституційного контролю актів про призначення референдуму, а не самих норм, затверджених в результаті референдуму. Звичайно, що норми, положення чи й закон в цілому, прийнятий на референдумі у відповідності до Конституції, не може бути об'єктом конституційного контролю. Адже рішення, прийняті з дотриманням всіх правових процедур на всеукраїнському референдумі, є результатом прояву безпосередньої демократії і цілком можуть конкурувати з конституційними нормами. Тому, більш доцільно законодавчо закріпити обов'язковий попередній контроль всіх питань, які виносяться на всеукраїнський референдум (наприклад як в Росії – ст.12 Федерального конституційного закону про референдум). Діюче законодавство України не наділяє Конституційний Суд такими повноваженнями, але вони є цілком необхідними та дозволять уникнути колізій, які можуть виникнути в результаті референдуму. Уповноваженим з приводу

порушення конституційного розгляду щодо надання висновків про конституційність питань, які виносяться на референдум, повинна стати Центральна виборча комісія України.

Наступним повноваженням Конституційного Суду України є контроль міжнародних договорів. Міжнародний договір – це міжнародна угода, укладена з іноземною державою (або державами) або з міжнародною організацією в письмовій формі, яка регулюється міжнародним правом, незалежно від того, міститься така угода в одному, чи декількох, пов'язаних між собою, документах, а також від її конкретної назви [Зс.240]. Міжнародні договори є досить специфічним об'єктом в діяльності органів конституційної юстиції, що обумовило їх поступову появу в цій якості в законодавстві країн. Інакше і не могло бути, адже з проведенням ратифікації міжнародного договору, він стає частиною внутрішнього права, а все законодавство країни входить в чітку юридичну ієрархію, відповідно до основного закону. Таким чином, міжнародні договори, як і всі інші норми права конкретної держави повинні органічно вписуватися в правову систему та не суперечити конституційним положенням. Але проблема обумовлюється зіткненням між собою двох різних за своїм характером систем – системи міжнародного права та системи внутрішнього права [4с.95].

Аналіз формулювань статей конституцій та законів про конституційні суди країн Азії, Балтії та Східної Європи дозволяють виявити три підходи до забезпечення відповідності міжнародного договору конституційним положенням: 1) пріоритетно передбачений попередній контроль (Азербайджан, Болгарія, Вірменія, Казахстан, Росія, Словенія, Таджикистан, Естонія); 2) допускається як попередній, так і наступний контроль (Албанія, Грузія, Литва, Україна); 3) передбачений лише наступний контроль (Білорусія, Латвія, Молдова, Польща, Узбекистан).

Отже, об'єктами розгляду на предмет конституційності в Конституційному Суді України можуть бути: 1) міжнародні договори, що вносяться до Верховної Ради для надання згоди на їх обов'язковість; 2) чинні міжнародні договори; 3) правові акти про набрання міжнародним договором чинності.

Проекти законів, якими вносяться зміни до Конституції України, у відповідності зі ст.159 Конституції підлягають обов'язковому попередньому контролю щодо змісту. Нічого невідповідного функціям конституційної юстиції тут не має [5с.42]. Здійснюючи превентивний конституційний контроль щодо законопроектів про внесення змін до Конституції України, Конституційний Суд не обмежує повноважень законодавчого органу, а лише забезпечує конституційність їх реалізації. Парламент у своїх діях обмежується не органом конституційної юстиції, а Конституцією. Подібні процедури існують в Румунії (п.а ст.144 Конституції), Молдові (п.2 ст.141 Конституції), Киргизстані (п.6 ст.82 Конституції) та інших державах.

Окрім того, вимогою законності є не лише відповідність норм законів та підзаконних актів Основному Закону держави, а й єдність та стабільність в розумінні змісту та значення конституційних норм. Виконання цієї вимоги забезпечується офіційним та обов'язковим тлумаченням, здійснюваним Конституційним Судом. Офіційне тлумачення Конституції України – це з'ясування, встановлення і роз'яснення уповноваженим самою ж Конституцією органом державної влади – Конституційним Судом України – установчого волевиявлення українського народу з метою реалізації норм Основного Закону [5, с.6]. Сама необхідність тлумачення Конституції та законів України не викликає сумнівів, адже за своєю юридичною природою вони не можуть перетворитися в деталізовані інструкції. Уповноважені ж органи не завжди компетентно підходять до розуміння норм Конституції та законів [6, с.38], і, як наслідок, створюють підзаконні акти, а інколи й закони, які не відповідають Конституції, що призводить до виникнення колізій норм різного рівня. Проблема ускладнюється і наявністю в самій Конституції конфліктних цінностей: заохочення особистої свободи на протипагу забезпечення безпеки суспільства, дозвіл вільного використання майна на протипагу захисту навколишнього середовища, сприяння приватності (право таємниці особистого життя) на протипагу широкому доступу до інформації, сприяння зібранням та дискусіям на протипагу обмеженню спонукання до насильства та заперечення загальноприйнятних переконань,

сприяння вільному підприємництву на протипагу обмеження нечесної конкуренції, сприяння консолідації української нації на протипагу збереження самобутності національних меншин [7, с.51]. Тому, саме офіційне та обов'язкове тлумачення виступає як засіб вирішення та запобігання юридичних колізій [8, с.6-8].

Аналіз Конституції України, Закону України «Про Конституційний Суд» дозволяє також виділити наступні тлумачення:

По-перше, функція тлумачення Конституції та законів України, безперечно, повинна належати єдиному органу конституційної юстиції України як незалежному та абстрагованому суб'єкту політико-правових процесів. Тлумачення не може бути поза рамками діяльності Суду, воно є необхідним елементом процесу вирішення будь-якого правового питання.

По-друге, здійснювана діяльність Конституційного Суду України по тлумаченню норм діючого законодавства не повинна порушувати принцип розподілу влади та вторгатися в сферу творення законів Верховною Радою України.

По-третє, значне місце в тлумаченні відіграє проблематика прав та свобод людини та громадянина. Від позиції Суду в значній мірі залежить не лише статус цього важливого інституту, а й його реалізація в Україні.

По-четверте, сфера тлумачення не обмежена, не існує яких-небудь норм щодо визначення правил тлумачення. Єдине підґрунтя – це теоретичні основи. Тому, для визначення правових рамок здійснення цього повноваження, на нашу думку, необхідно врегулювати цю проблему при створенні закону про нормативно-правові акти України.

При аналізі повноважень органів конституційної юстиції різних країн можна віднайти і повноваження по вирішенню питань, пов'язаних з переслідуванням посадових осіб за порушення основного закону держави в порядку імпічменту. Імпічмент (від англійського *impeachment*, від старофранцузького *emperechement* – осуд, обвинувачення) – особливий порядок (процедура) обвинувачення вищих посадових осіб держави – президентів, міністрів, суддів тощо [10, с.63.]. Але головним чином це стосується процедури усунення від влади глави держави. Саме порушення

процедури конституційного переслідування належить, як правило, законодавчому органу. Конституційні суди можуть фіксувати у своїх рішеннях наявність в діях вищої посадової особи держави порушення конституції чи наявність ознак складу злочину. Перелік підстав імпідменту є наслідком політичної ситуації на момент створення відповідних правових норм, рівнем прийняття самої ідеї президентства.

Участь Конституційного Суду України в процедурі імпідменту Президента України носить обмежений характер, як і в Казахстані та Росії. На відміну від групи країн, де органи конституційної юстиції безпосередньо вирішують питання про усунення глави держави з посади, тобто по суті звинувачень, які інкримінуються парламентом (Австрія, Албанія, Болгарія, Вірменія, Грузія, Італія, Словаччина, Словенія, Чехія, Угорщина та ін.), в Україні Конституційний Суд, у відповідності до положень Основного Закону, лише констатує дотримання конституційної процедури розслідування і розгляду справи про імпідмент.

Однак, конституційна практика знає і не тільки пасивну участь органу конституційної юстиції в процедурі імпідменту. Так, за ініціативою Конституційного Суду Азербайджану, на основі висновку Верховного Суду, питання про відсторонення Президента при здійсненні ним тяжкого злочину може бути розглянуто парламентом Республіки (ст.107 Конституції) [11, с.142].

При розгляді справи Конституційний Суд України уповноважений перевірити: порядок створення спеціальної тимчасової слідчої комісії, правомочність складу та дій слідчої комісії при проведенні розслідування та прийняття рішення про звинувачення Президента. Подібні повноваження закріплено за органами конституційної юстиції Болгарії, Вірменії, Монголії, Румунії, Росії.

Реалізація повноважень Конституційним Судом України завершується прийняттям остаточного рішення у справі. В США право перегляду власних рішень Верховний Суд набув, як і право конституційного контролю, внаслідок прецеденту 1871 року [12, с.62]. Серед країн СНД – Білорусія, Казахстан, Киргистан, Литва, Молдова та Узбекистан закріпили можливість перегляду рішень

органом конституційної юстиції за власною ініціативою з причин: якщо відкрилися нові обставини, що не були відомі на момент винесення рішення, якщо ці обставини суттєво впливають на зміст рішення (Казахстан, Киргистан, Литва, Молдова, Узбекистан); відкрились нові обставини, які можуть суттєво вплинути на сутність рішення (Білорусія); внесення змін до законодавчих актів, які були основою прийнятого рішення (Білорусія, Казахстан, Киргистан, Литва, Молдова, Узбекистан); рішення постановлено з суттєвими порушеннями встановленого порядку судочинства (Киргистан). Рішення ж Конституційного Суду України можуть бути переглянуто самим Конституційним Судом при виявленні нових обставин у справі, які не були предметом його розгляду, але які існували на час розгляду і прийняття рішення або дачі висновку у справі. Однак, це питання потребує подальшого процесуального врегулювання.

Окрім зазначених повноважень Конституційного Суду України органи конституційної юстиції країн з континентальною системою права здійснюють і інші функції.

Серед них для конституційної практики України є і досить цікаві. Так, Конституційний Суд Румунії слідкує за дотриманням процедури обрання Президента і підтверджує результати виборів [13, с.98]. В Австрії, ФРН, Угорщині конституційні суди можуть оголосити неконституційною бездіяльність державних органів чи посадових осіб. Орган конституційної юстиції визначає в такому разі термін створення відповідних правових норм для законодавчого органу або втручається в діяльність президента, коли він не підписує закон. Надання подібних повноважень Конституційному Суду України в аспекті багаторічних проблем з прийняттям Державного бюджету є досить доречними для України.

Також, аналіз законодавства інших країн виявляє значне місце органів конституційної юстиції в діяльності політичних партій та об'єднань громадян. В цьому аспекті держави можна розділити на два головних типи: де орган конституційної юстиції виступає гарантом свободи створення та діяльності політичних партій (Словаччина, Чехія) та, де активність органів конституційної юстиції спрямована насамперед на захист суспільства від неправо-

мірних дій політичних об'єднань окремих громадян (Вірменія, Грузія, Македонія, Молдова, Румунія, Хорватія). В цілому ж, як в першому, так і в другому випадках діяльність конституційних судів підкоряється головному завданню – захисту конституційних положень.

Окрім того, ряд країн на пострадянському просторі закріпили за органом конституційної юстиції право законодавчої ініціативи: Білорусія (п.3 ч.8 ст.2 Регламенту) [14, с.255], Росія (п.1 ст.104 Конституції) [15, с.485], Таджикистан (п.а ст.15 Закону про Конституційний Суд) [16, с.585], Узбекистан (ст.10 Закону про Конституційний Суд) [17, с.617]. Однак, на нашу думку, подібні повноваження суттєво порушують принцип розподілу влади. Не важко змодельовати ситуацію, коли закон, проект якого запропонований конституційним судом буде перевірятися на легітимність. Як тоді бути зі статусом безстороннього арбітра? За цих обставин ми відстоюємо точку зору про недоцільність наділення Конституційного Суду України подібними повноваженнями.

Конституційна юстиція як своєрідна форма організаційно-процедурного механізму забезпечення конституційної законності та правопорядку, верховенства основних прав і свобод є втіленням владної (юрисдикційної) діяльності спеціалізованого вищого судового органу в рамках належної правової процедури. На користь цього свідчить офіційна позиція органу конституційної юстиції ФРН. ФКС ФРН схиляється до доктрини, згідно якої “у центрі конституційного порядку лежать цінність та гідність особистості, яка у вільному самовираженні діє як частина вільного суспільства” [18, с.201].

З процесуальної точки зору правовий режим діяльності Конституційного Суду України відрізняється від діяльності судів загальної юрисдикції, очолюваних Верховним Судом України. Безпосередньо владна діяльність та процесуальні форми здійснення повноважень КС визначені розділом XII Конституції та Законом про КСУ [19]. Юрисдикційної діяльності КСУ стосуються п. 28 ст. 85 та ст. 147, 150-152, 159 Конституції. Ці владні повноваження органу конституційної юстиції не можуть здійснюватися інши-

ми органами правосуддя, оскільки він є єдиним органом конституційної юрисдикції в Україні.

1. *Современное буржуазное государственное право, т.2. Основные институты /Отв. ред. Туманов В.А. - М.: Наука, 1987. - 366 с.*
2. *Сравнительное конституционное право / Ред. кол. Ковлер А.И., Чиркин В.Е.(отв. ред.), Юдин Ю.А.- М.: Манускрипт, 1996. - 730 с.*
3. *Тихомирова Л.В., Тихомиров М.Ю. Юридическая энциклопедия / Под ред. М.Ю. Тихомирова. –М.: Юринформцентр, 1997. – 526 с.*
4. *Денисов В.Н. Коллизионные вопросы применения международного права во внутреннем праве // Колізії у законодавстві України: проблеми теорії і практики / Відповід. ред. Ю.С.Шемиученко. – К.: Генеза, 1996. – 122 с.*
5. *Белкин А.А. Конституционная охрана: три направления российской идеологии и практики. – СПб: Петрополис, 1995. – 144 с.*
6. *Шаповал В. Теоретичні проблеми реалізації норм Конституції // Право України. – 1997. – №6. – С.3-7.*
7. *Савчин М. Конституційний Суд України у механізмі гарантування прав і свобод людини // Право України. – 1999. – №4. – С.35-38.*
8. *Морс Д.Л. Тлумачення конституції // Тлумачення Конституції та законодавчих актів. Принципи конституційного контролю. Семінар організований Конституційним Судом України, АРД/ЧЕККІ Консорціумом “Верховенство права” (АМРСШ), Європейською Комісією “За демократію через право” 5-6 червня 1998 року. – Київ: АМРСШ, 1998. – С.51-52.*
9. *Тихомиров Ю.А. Юридическая коллизия, власть и правопорядок // Государство и право. – 1994. – №1. – С.3-11.*
10. *Головченко В.В., Ковальський В.С. Юридична термінологія: Довідник. – К.: Юрінком Інтер, 1998. – 224 с.*
11. *Конституционное правосудие в странах СНГ и Балтии. Сборник нормативных актов / Сост. В.К.Боброва, М.А.Митюков (отв. ред.), А.А.Подалов. – М.: Зерцало, 1998. – 800 с.*
12. *Бойченко Г.Г. Конституция США. Толкование и применение в эпоху империализма. М.: Изд-во ИМО, 1959. – 244 с.*
13. *Олтеану О.М. Роль и место Конституционного Суда Румынии в процессе становления правового государства // Государство и право. – 1995. – №6. – С.95-100.*
14. *Конституционное правосудие в странах СНГ и Балтии. Сборник нормативных актов / Сост. В.К.Боброва, М.А.Митюков (отв. ред.), А.А.Подалов. – М.: Зерцало, 1998. – 800 с.*

15. Конституционное правосудие в странах СНГ и Балтии. Сборник нормативных актов / Сост. В.К.Боброва, М.А.Митюков (отв. ред.), А.А.Подалов. – М.: Зерцало, 1998. – 800 с.
16. Конституционное правосудие в странах СНГ и Балтии. Сборник нормативных актов / Сост. В.К.Боброва, М.А.Митюков (отв. ред.), А.А.Подалов. – М.: Зерцало, 1998. – 800 с.
17. Конституционное правосудие в странах СНГ и Балтии. Сборник нормативных актов / Сост. В.К.Боброва, М.А.Митюков (отв. ред.), А.А.Подалов. – М.: Зерцало, 1998. – 800 с.
18. Государственное право Германии. – Т. 2. – С. 201.
19. Закон України “Про Конституційний Суд України” від 16 жовтня 1996 року № // Відомості ВРУ. – 1996. - № 49. – Ст. 272.

Розвадовський В. І. Особливості реалізації повноважень Конституційним Судом України

Конституцією України встановлено виключний перелік повноважень Конституційного Суду України, відповідно їх зміст не підлягає звууженому або розширеному тлумаченню. Владні форми та засоби розгляду конституційно-правових спорів органом конституційної юстиції конкретизовано у Законі про КСУ (ст. 13, 14, гл. 9-16). Тільки КСУ володіє правом тлумачити власні повноваження розширено або вузько. В юридичній літературі висловлюється думка, що “конституційні суди інколи вимушені самостійно конкретизувати власні повноваження в силу того, що в конституції або в законі вони сформульовані розпливчато, не завжди конкретно і чітко”. Аналіз практики Конституційного Суду України свідчить про повне охоплення та реалізацію своїх повноважень по здійсненню конституційного контролю (пункти 1-3 ст.13, ст. 14 Закону), однак повноваження по офіційному тлумаченню Конституції та законів України Суд сьогодні здійснює у звууженому розумінні і реалізує його досить обережно. За таких обставин дана проблема залишається не достатньо дослідженою.

У зв'язку з цим виникає необхідність у більш повному та ґрунтовному дослідженні повноважень Конституційного Суду України пов'язаних із забезпеченням верховенства Конституції в системі джерел національного права, контроль за конституційністю нормативно-правових актів та міжнародних договорів, офіційного тлумачення Конституції, законів.

Ключові слова: Конституційний Суд України, повноваження

Розвадовский В. И. Особенности реализации полномочий Конституционным Судом Украины

Конституцией Украины установлен исчерпывающий перечень полномочий Конституционного Суда Украины, соответственно их содержание не подлежит суженному или расширенному толкованию. Властные формы и средства рассмотрения конституционно-правовых споров органом конституционной юстиции конкретизированы в Законе о КСУ (ст. 13, 14, гл. 9-16). Только КСУ обладает правом толковать собственные полномочия расширены или узко. В юридиче-

скої літературі висказується мнение, що “конституційні суди іноді вимушені самостійно конкретизувати власні повноваження в силу того, що в конституції или в законі они сформульовані розпливчато, не завжди конкретно и чітко”. Аналіз практики Конституційного Суду України свідчить про повне охоплення и реалізацію своїх повноважень по здійсненню конституційного контролю (пункти 1-3 ст.13, ст. 14 Закону), однак повноваження по офіційному трактуванню Конституції и законів України Суд сьогодні здійснює в вузькому значенні и реалізує його достатньо обережно. При таких обставинах дана проблема залишається не достатньо дослідженою. В зв'язі з цим виникає необхідність в більш повному и основательному дослідженні повноважень Конституційного Суду України зв'язаних з забезпеченням верховенства Конституції в системі джерел національного права, контроль за конституційністю нормативно-правових актів и міжнародних договорів, офіційного трактування Конституції, законів.

Ключові слова: Конституційний Суд України, повноваження

Rozwadowski V.I. Features of implementation of competence of the Constitutional Court of Ukraine

The article is devoted to full and thorough research of the authority of the Constitutional Court of Ukraine related to the rule of the Constitution in the system of sources of national law. From a procedural point of view the legal regime of the Constitutional Court of Ukraine is different from the activity of general courts headed by the Supreme Court of Ukraine. Directly the domineering activities and procedural forms of the authority of the Constitutional Court are regulated by the section XII of the Constitution and the Law on the Constitutional Court.

Constitutional courts are given certain powers for implementation their functions. In particular, the competence of the Constitutional Court does not include direct defense of human rights and freedoms. However, its responsibilities include consideration of the constitutionality of laws and other legal acts of the Verkhovna Rada of Ukraine, acts of the President of Ukraine, acts of the Cabinet of Ministers of Ukraine, legal acts of the Autonomous Republic of Crimea; existing international treaties of Ukraine or the international treaties submitted to the Verkhovna Rada of Ukraine for consent to be bound by them; observance of the constitutional procedure of investigation and consideration of the case of removing the President of Ukraine from office by the impeachment procedure; interprets the Constitution and laws of Ukraine; consideration of issues about violations by the Verkhovna Rada of the Autonomous Republic of Crimea Constitution or laws of Ukraine.

During the research the author distinguished another area of jurisdiction of the Constitutional Court which includes monitoring of international agreements. Such agreements are subjects for review on the constitutionality and include: 1) international treaties submitted to the Verkhovna Rada for consent to be bound by them; 2) current international treaties; 3) acts of international treaty to be entered into force.

Also, it was analyzed that the Constitutional Court of Ukraine also carries out preventive constitutional control on laws amending the Constitution of Ukraine. The

author made the conclusion that such power of the Court does not restrict the powers of the legislation body, but only ensure the constitutionality of implementation of such laws.

Keywords: Constitutional Court of Ukraine, the powers